

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Alina Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2013 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa K. J.

p/ko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda K. J. kwotę 6.606,34 zł (sześć tysięcy sześćset sześć złotych trzydzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda K. J. kwotę 627,53 zł (sześćset dwadzieścia siedem złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić tytułem brakującej opłaty od pozwu od której powód był zwolniony na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej powodowi kwotę 73 zł., a stronie pozwanej kwotę 329 zł;

V. zwraca powodowi tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego kwotę 1.000 zł, a stronie pozwanej kwotę 159,16 zł.

Syn. akt I C 380/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej w dniu 25 kwietnia 2013 r. skierowanym przeciwko (...) S.A. w siedzibą w S. powód K. J. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 8.021,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 października 2012 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę w samochodzie osobowym marki A. (...) powstałą wskutek kolizji drogowej z dnia 30 października 2012 r. Uzasadniając swoje żądanie powód podniósł, iż kwota odszkodowania wypłacona przez stronę pozwaną nie pokrywa rzeczywiście poniesionych strat, bowiem rzeczoznawca samochodowy stwierdził, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku wymaga nakładów pieniężnych w kwocie 10.444,77 zł. Za opracowanie rzeczzonej opinii powód zapłacił 600,00 zł. Powód wezwał stronę pozwaną pismem z dnia 4 marca 2013 r. do zapłaty kwoty 7.421,98 zł. wraz z odsetkami, kosztami sporządzenia wyceny w kwocie 600,00 zł. oraz kwoty 1.200,00 zł. tytułem reprezentacji przez profesjonalnego pełnomocnika, jednak strona pozwana w odpowiedzi stwierdziła, iż nie znajduje postaw do zmiany swojego stanowiska. Za bezprawne zdaniem powoda należało uznać urealnienie cen części zamiennych oraz pomniejszanie ich wartości o tzw. amortyzację tym bardziej, że takiej kalkulacji nie stosuje żaden sprzedawca.

Podobnie jest z cenami usług, ustalając cenę naprawy warsztaty samochodowe nie biorą pod uwagę stopnia zużycia samochodu. Stąd przyjęty przez stronę pozwaną sposób szacowania szkody stanowi źródło bezpodstawnego wzbogacenia kosztem powoda. Powód ma prawo nabyć części samochodowe, które pochodzą z pewnego źródła i w związku z tym mają gwarantowaną jakość zapewniającą bezpieczeństwo pojazdu po jego naprawie. Ustalenie odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, którymi zastąpiono części stare nie prowadzi co do zasady do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego gdyż pojawienie się w samochodzie części nowych z reguły nie powoduje radykalnego wzrostu jego wartości. Przeciwnie samochody „powypadkowe” już z tej przyczyny tracą na wartości.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w którym kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł. tytułem zwrotu opłaty sądowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego jest możliwe poprzez naprawę przy zastosowaniu części zamiennych i stawek za roboczogodzinę określonych w korekcie kalkulacji strony pozwanej nr (...)z dnia 5 listopada 2012 r. Zgodnie z korektą koszt brutto naprawy samochodu powoda przy zastosowaniu wskazanych w niej parametrów i stawek wynosi 7.778,13 zł. brutto. Strona pozwana zgadza się zatem na dopłatę różnicy między kwotą wskazaną w korekcie kalkulacji z wypłaconym wcześniej odszkodowaniem (czyli kwoty 3.022,79 zł). Jednocześnie strona pozwana zakwestionowała, aby naprawa uszkodzonego pojazdu mogła zostać przeprowadzona wyłącznie przy użyciu części oryginalnych, które są dostępne wyłącznie w Autoryzowanych Serwisach, czego domaga się strona powodowa na podstawie dołączonego do pozwu prywatnego kosztorysu naprawy z dnia 23 lutego 2013 r. Zastosowanie wyłącznie części oryginalnych dostępnych wyłącznie w Autoryzowanych Serwisach nie jest ani celowe ani niezbędne do wykonania prawidłowej naprawy wobec faktu, iż możliwość takiej naprawy będzie celowa i uzasadniona również przy użyciu części zamiennych czyli tzw. oryginalnych zamienników.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 30 października 2012 r. miało miejsce zdarzenie, wskutek którego powstała szkoda w pojeździe A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem jest powód. Podmiotem zobowiązanym do naprawienia tejże szkody w ramach zawartej umowy ubezpieczenia OC sprawy wypadku jest strona pozwana.

Bezsporne

W toku przedsądowego postępowania likwidacyjnego strona pozwana dokonała kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu, zgodnie z którą całkowita wartość odszkodowania należnego powodowi wyniosła 3.022,79 zł. Kwota ta została powodowi wypłacona. W związku z tym, że w ocenie powoda popartej przeprowadzonym na jego zlecenie kosztorysem naprawy, świadczenie przyznane mu przez stronę pozwaną było znacznie zaniżone, wystąpił on do niej z żądaniem dokonania dalszej wypłaty w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 30 października 2012 r. Strona pozwana odmówiła jednak dokonania jakichkolwiek dopłat na rzecz powoda.

Dowód: akta szkody nr (...)

pismo pełnomocnika powoda skierowanego do strony pozwanej z dnia 04 marca 2013 r. – k. 29-30

W toku przedsądowego postępowania likwidacyjnego powód poniósł wydatki w celu weryfikacji kalkulacji kosztów naprawy dokonanej przez stronę pozwaną na kwotę 600,00 zł.

Dowód: rachunek (...) – k. 8

Koszt naprawy pojazdu powoda marki A. (...) nr rej. (...) w związku ze szkodą z dnia 30 października 2012 r. w nieautoryzowanym warsztacie z zastosowaniem części oryginalnych wynosi 9.029,13 zł. brutto. Naprawa ta jest ze względów technicznych uzasadniona i ze względów ekonomicznych opłacalna.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej – k. 67-73

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Pomiędzy stronami procesu zainicjowanego pozwem wniesionym w dniu 25 kwietnia 2013 r. sporna była jedynie okoliczność wysokości przysługującego powodowi świadczenia, nie zaś okoliczność samej odpowiedzialności pozwanego co do zasady. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi zatem art. 361 § 2 k.c. zgodnie z którym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. (art. 363 § 1 k.c.) Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce jeżeli stan pojazdu po naprawie pod względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości i wyglądu odpowiada stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2013 r. (VI ACa 975/12)

W ocenie Sądu aby można było mówić o realizacji zasady pełnego odszkodowania w niniejszej sprawie należało przychylić się do stanowiska powoda, że pozwany niezasadnie zaniżył wysokość świadczenia mu przysługującego w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 30 października 2012 r. Szkada ta jednak zostanie całkowicie zlikwidowana poprzez zasądzenie na jego rzecz świadczenia w wysokości 6.606,34 zł., a nie kwoty wskazanej przez powoda w pozwie.

Wysokość szkody powstałej wskutek zdarzenia z dnia 30 października 2012 r. została w sposób precyzyjny określona w opinii biegłego sądowego M. B. sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania. Sąd podzielił zarówno ustalenia, jak i wnioski opinii w pełnej rozciągłości. Biegły określając koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 9.029,13 zł. podał, że stawka za 1 rbg prac blacharsko-lakierniczych wynosi odpowiednio: za naprawy blacharsko-mechaniczne 95 zł, za lakierowanie 100 zł, i są to stawki jakie zastosowała strona pozwana w swoim kosztorysie. Ceny części zamiennych oryginalnych przyjęto takie jakie obowiązywały w sieci dealerskiej firmy (...) na dzień szkody.

Jednocześnie biegły wyjaśnił, iż w kosztorysie naprawy wykonanym przez stronę pozwaną błędnie nie uwzględniono „ramy drzwi przednich w p”, bowiem na zdjęciu można zauważyć jej odkształcenie wywołane zdarzeniem z dnia 30 października 2012 r. Nadto biegły uwzględnił, pominięty w przedstawionych przez powoda i stronę pozwaną kosztorysach, narzut związany z lakierem perłowym, którym był polakierowany pojazd powoda. Wysokość szkody została obliczona przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu oraz przy użyciu nowych i autoryzowanych przez producenta części i materiałów, co pozostaje w zgodzie z treścią uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) część wmontowywana do pojazdu nie będzie stanowiła samodzielnego przedmiotu obrotu, w związku z czym nie można jej wartości porównywać z wartością wymontowywanej części już eksploatowanej. Część ta bowiem stanowić będzie część składową pojazdu i jako taka ma być w pełni zgodna z pozostałymi elementami wchodzącymi w jego skład. Należy stwierdzić, że część taka co do zasady nie będzie odbierana jako zwiększająca wartość pojazdu, przy czym zamontowanie dostępnego na rynku zamiennika mogłoby doprowadzić właśnie do jej zmniejszenia. Użyty w uzasadnieniu uchwały zwrot „co do zasady” oznacza, że w wyjątkowych sytuacjach zamontowanie w używanym pojeździe nowej części stanowić będzie rzeczywiste zwiększenie jego wartości. Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na stronie pozwanej, która w ty zakresie pozostawała bierna.

W związku z powyższym za niezasadne należy uznać stanowisko strony pozwanej, że dokonana przez nią na rzecz powoda wypłata kwoty 3.022,79 zł. wyczerpywała całość odszkodowania jemu przysługującego. Tym samym należało uznać, że w pełni zasadne jest zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 6.006,34 zł. stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą ustaloną przez biegłego 9.029,13 zł a kwotą dotychczas wypłaconą powodowi przez stronę pozwaną 3.022,79 zł.

W oparciu o art. 361 § 2 k.c. wyrażający zasadę pełnego odszkodowania zasadne było także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 600,00 zł. stanowiącej wydatki poczynione w związku ze zleceniem prywatnej ekspertyzy. Za stanowiskiem tym, podzielonym między innymi przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) przemawiają dwie okoliczności: po pierwsze, tego rodzaju wydatki nie są wyłączone z zakresu obowiązku kompensacji szkody przez żaden przepis szczególny lub przez postanowienie umowne, a po drugie przeprowadzenie przez powoda prywatnej ekspertyzy ukazującej wysokość rzeczywiście doznanej przez niego szkody było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Koszty tej ekspertyzy należy więc traktować jako koszty przywrócenia stanu poprzedniego, a więc jako koszty wchodzące w skład zasady pełnego odszkodowania. W przypadku bowiem nie dokonania przez powoda zlecenia przeprowadzenia przedmiotowej ekspertyzy, nie mógłby on, jako osoba nie trudniąca się profesjonalnie wyceną szkód rzeczowych, dokonać jakiegokolwiek oceny prawidłowości kalkulacji dokonanej przez pozwanego.

W kwestii odsetek ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 817 § 1 k.c. W związku z tym, że pozwany został zawiadomiony o szkodzie powstałej w pojeździe powoda w dniu 30 października 2012 r., a decyzja o wypłacie zaniżonego świadczenia została podjęta w dniu 13 listopada 2012, zasadne było orzeczenie odsetek ustawowych od dnia 13 listopada 2012 r. co do całości zgłoszonego żądania

O powyższym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie żądanie zapłaty ulegało oddaleniu jako niezasadne. Sąd nie znalazł bowiem podstaw do uwzględnienia żądania pozwu w całości z uwagi przede wszystkim na nie poparcie przez powoda stosowną dokumentacją nieuwzględnionych uszkodzeń i ich napraw.

W swojej opinii biegły M. B. wyjaśnił, iż w załączonym do opinii kosztorysie nie uwzględnił on „ramy drzwi t p” oraz naprawy słupka środkowego prawego z uwagi na brak dokumentacji zdjęciowej czy rachunków z naprawy, dotyczącej wskazanych elementów. Biegły nie uwzględnił również wymontowania szyby tylnej prawej, gdyż w jego opinii naprawa błotnika tylnego prawego dolnej części nie wymagała tej czynności, a wystarczyło jedynie oklejenie szyby.

Powód nie przedstawił stosownych dowodów potwierdzających zasadność dokonania napraw tych elementów, a to na nim w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu. Interpretacja pojęcia „faktu” musi prowadzić do łączenia go wyłącznie z faktami prawnymi. Tylko z takimi faktami bowiem normy prawa materialnego wiążą w swych hipotezach określone konsekwencje prawne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 293/07)

Niezależnie od tego, czy idzie o szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, czy też niewykonaniem zobowiązania, dla skuteczności pozwu musiałby powód udowodnić szkodę, której naprawienia się domaga, zarówno gdy idzie o stratę, jak i utracone korzyści. Wywód powoda, że podjął określone działania procesowe bądź przedprocesowe nie stanowi dowodu poniesienia przez niego szkody, której naprawienia dochodzi. W istocie stanowi ona relację z przesądowych i sądowych czynności powoda. (por. Wyrok SA w Katowicach z dnia 22.03.2013 r., V ACa 830/12).

Mając powyższe na uwadze w pkt II sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo, bowiem powód poza przedstawieniem prywatnego kosztorysu naprawy nie przedstawił żadnej dokumentacji poświadczającej zasadność rzeczonych napraw.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda albowiem pomimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy za pośrednictwem pełnomocnika nie stawił się i nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 82 %, koszty jakie poniósł w związku postępowaniem to kwota 1.217,00 zł. (koszty zastępstwa procesowego). Strona pozwana wygrała proces w 18 % a koszty jakie poniosła na ten cel wynoszą 2.057,84 zł. (koszty zastępstwa procesowego 1.217,00 zł oraz zaliczka na wydatki 1.000,00 zł) Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 370,41 zł (18 % z 2.057,84 zł.) natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 997,94 zł. (82 % z 1.217,00 zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 627,53 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.

Jednocześnie w pkt IV sentencji wyroku Sąd nakazał stronie pozwanej jak i powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu kwotę 329,00 zł od strony pozwanej oraz kwotę 73,00 zł od powoda.

W pkt V sentencji wyroku Sąd zwrócił stronom wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi na podstawie art. 84 ust. 1 w zw. z art. 84 ust 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W toku procesu strony postępowania uiściły zaliczkę na opinię biegłego w wysokości po 1.000,00 zł. Z uwagi na fakt, iż powód został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych w całości na mocy prawomocnego postanowienia tutejszego Sądu z dnia 14 czerwca 2013 r., pokrycie należności z tytułu wynagrodzenia za prace biegłego w kwocie 840,84 zł. nastąpiło z zaliczki uiszczonej przez stronę pozwaną.

Zarządzenie:

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)

3/ kal. 14 dni